

Ik ben geboren en getogen in Londen, in de Square Mile, die soms tot Towers Hamlets wordt gerekend en soms tot de City of Londen, thuisbasis van de aandelenbeurs en de Bank of England.

Tussen de moderne wolkenkrabbers en middeleeuwse steegjes ligt een wijkje met sociale woningbouw, volop in het zicht en toch onzichtbaar. Square Mile werd in 1977 gebouwd met als doel daklozen in Londen te helpen. Voor mij is het mijn thuis, waar ik trots op ben. Zelfs op dit moment zou iemand met een aktentas er voor de honderdste keer langs kunnen lopen zonder enig idee van het bestaan ervan.

Wij woonden pal tegenover de Royal Bank of Scotland, ergens voelde dat een beetje 'anders' en raar. Niet vanwege dat Schotse maar vanwege dat koninklijke.

Wij, mijn moeder, mijn zus en ik, waren één van de hooguit vier Zwarte families in de wijk. Ik dacht niet

dat dat iemand ook maar iets kon schelen totdat er een hoop stront voor onze voordeur werd gedropt. Mijn moeder ruimde het stilletjes op. Maar toen we een zak vol stront door onze brievenbus kregen, had ik als eigenwijze zevenjarige het gevoel dat ik de zaken in eigen hand moest nemen. Ik zat uren op de schommel en liep rond door de buurt, wanhopig op zoek naar antwoorden: *Wie? Wie zijn de vijanden van mijn familie?*

Ik verdacht Sam en schold haar uit voor ‘stomme sukkel’, zij mij vervolgens voor ‘*dirty nigger*’. Dan vochten we. Dat was gewoon onze manier van angst en wantrouwen uiten tegenover mensen die er anders uitzagen of een andere culturele achtergrond hadden dan wij.

**Dat was gewoon onze
manier van angst en
wantrouwen uiten tegenover
mensen die er anders
uitzagen of een andere
culturele achtergrond
hadden dan wij.**

Maar we hadden ook lol. Diezelfde Sam kwam, tussen de ruzies door, bij mij thuis op de Nintendo spelen en mijn moeder maakte scones voor ons.

Willy was het wonder van de buurt. Als je geluk had hing hij uit zijn raam en strooide hij gemengd halalsnoep naar beneden. Als het snoepjes regende, renden alle kinderen ongeacht kleur of geloof de speeltuin uit om ze op te rapen.

Er zat geen papiertje om het snoep heen en je proefde de stoep maar dat vonden wij niet erg. Waar het om ging was dat jij een snoepje had bemachtigd en anderen niet. Was je aan het kauwen, dan was je de bom.

Niet ver van de Square Mile is een theater waar mijn televisieavontuur in zekere zin begon. Mijn moeder, een hardwerkende alleenstaande immigrant, studeerde gezondheidszorg en sociale wetenschappen en werkte in het weekend als schoonmaakster. Ze ontdekte dat kinderen uit gezinnen met lage inkomens gratis workshops konden volgen in het theater. En gratis was goedkoper dan de kinderopvang, dus op achtjarige leeftijd maakte ik deel uit van het Bridewell-jongeren theater. Als het enige Zwarte kind.

Ik vond het geweldig. We speelden de hele ochtend en soms traden we zelfs als ensemble op in de voorstellingen van het theater. Ik wist niet waar de stukken over gingen en het kon me ook niet schelen, maar ik huilde wekenlang als het weer voorbij was, want het betekende dat een cast die als familie begon te voelen wegviel.

Later zou ik naar een middelbare school voor meisjes in mijn stadsdeel gaan, waar nieuwe banden oude vervingen. Daar vond ik een gezelschap van tien misfits, voornamelijk met een Afrikaanse of Caribische achtergrond. Ik zal nooit onze eerste informatica les vergeten, we deden alsof we naar de leerkracht luisterden, die maar doorzeurde over cd-roms en modems, toen we ineens een raam uit elkaar hoorden spatten en daarna het hoofd van een meisje zagen dat er doorheen was geslagen. Verontrustender was het geluid dat daarna in het klaslokaal te horen viel: gelach.

Wij elfjarigen leerden snel de regels van het spel: van negen tot drie uur was het lachen of uitgelachen worden. En na drie uur? Naar huis, naar je kamer om te huilen – in mijn geval ook om mijn buitenboordbeugel vast te maken.

Dit was een katholieke school, waar prostitutie onder leerlingen niet als schokkend gold, maar als een heerlijk sappige roddel. In het weekend kon je midden op een markt in Oost-London weleens een lave-loze docent, onderuitgezakt op de stoep zien liggen. Je had geluk als je daar een glimp van opving, alsof je een vallende ster zag.

Dit was in de jaren nul, wij waren de generatie twaalfjarigen met een Nokia 3310s. Soms haperde het netwerk en waren de telefoongesprekken per ongeluk gratis. Ja echt, gratis!

De nieuwtjes vlogen als valken door onze gemeenschappen. Op hun vleugels droegen ze het belangrijkste nieuws: Janette heeft aan haar eigen linker-tiet gezogen, Clare heeft achterin de bus seks gehad met Bola, Martina verkoopt bagels uit een vuilniszak voor 20 cent – 25 cent met ketchup.

Rond 2002 nam onze kijk op IT een vreemde wending. Dit was geen saaie tijdsverspilling meer, maar een leerschool voor het machtigste wapen waar een meisje van dertien over kon beschikken: de zelfgemaakte anonieme webpagina. Was er een snellere, goedkopere manier om roddels te verspreiden en anderen met de grond gelijk te maken? Een nieuw tijdperk begon. Een met geslepen messen, een ge-

weer met demper en oneindig veel kogels en een onbekende schutter. Het was verrukkelijk, tot ik mezelf aan de verkeerde kant bevond als ‘de kokosnoot met dikke lippen die vorige week drie pijpbeurtten heeft gegeven’.

Kokosnoot: een scheldwoord voor iemand die Zwart is van buiten en Wit vanbinnen, zoals je je een kokosnoot zou voorstellen. Of je stelt je gewoon het eerste Zwarte meisje uit de geschiedenis van de school voor dat op Iers dansen ging – want dat was ik. Ik trad op, stond in het midden en was fokking goed.

Maar pijpen? Ik was woedend. Het enige waar ik aan zoog was de klarinet. Ik werd al heel lang gepest om die lippen. Als ik alleen in het muzieklokaal op mijn klarinet zat te oefenen, blokkeerden wat oudere meisjes de deur. Dan maakten ze rotopmerkingen over mijn lippen: hoe groot ze wel niet waren en hoe lelijk. Ze lieten me pas gaan als de tranen in mijn ogen stonden. Dit alles gaf me een enorme voorraad munitie voor het maken van... mijn eigen eerste webpagina.

Die sites waren weliswaar anoniem, maar ik besloot mijn anonimiteit op te offeren door de bijzondere beledigingen op te sommen die ik naar mijn hoofd geslingerd kreeg. Mijn vergelding was een aanval,

**Kokosnoot:
een scheldwoord voor
iemand die Zwart is
van buiten en Wit
vanbinnen,
zoals je je een
kokosnoot zou
voorstellen.**

niet op hen, maar op hun idealen. ‘Ben ik een nerd, nou en?’ ‘Mijn sneakers zijn merkloos, nou en?’ ‘Ik hou van Iers dansen, nou en?’ Ik lachte erom. Ik spotte met mezelf. Het maakte me geen fuck uit. Op een dag zat de Koningin naast me tijdens natuurkunde. Wij beschouwden haar allemaal echt als een koningin, als een ware Claire Foy.¹ Ze was, zacht, vriendelijk, te herkennen aan haar luide, uitdagende lach. Ik had nog nooit met haar gesproken, dat durfde ik niet. Ik voelde een intuïtieve behoefte om haar te respecteren en afstand te houden. Maar nu zat ze daar, keek me recht in mijn ogen en fluisterde dat ze zwanger was en dat ze mij het nieuws als eerste vertelde zodat ik niets op mijn webpagina over haar zou plaatsen. Ze liet me haar bolle buikje voelen, die baby in haar veertienjarige buik, de allereerste die ik ooit voelde, een baby met een baby. De webpagina’s waren heftig, geprinte foto’s gingen de klassen rond, we giechelden om mensen die publiekelijk afgemaakt werden, de sporadische spottende lach werd getemperd door manie en misère. Ik respecteerde haar meer dan wie ook, maar zelfs als ik haar had gehaat, had ik haar zwangerschap niet wereldkundig gemaakt. Moge haar ziel in vrede rusten.

Op een dag liep ik in de gang langs mijn grootste pestkop, een van de oudere meisjes die me regel-